

НЕ ПАДАЙ НА КОЛЕНЕ

Когато сняг те шиба по лицето
или те брули северният вятър —
не падай на колене!
Теб те чака
едно запалено огнище,
едно гърне с димяща супа,
една старица
и един баша...

Когато покрай себе си
и вътре в себе си
усетиш, че те стяга
октоподът на безверие —
не падай на колене!
Никога не казвай:
„Всичко свърши!“
Вдигни глава!
Накарай стъпките си да се срещнат
отново със следите на надеждата
по мократа земя.
И продължи!

КРАСОТА

Аз виждах красотата
да блести като роса
върху листенцата копринени
на дивите цветя,
които тръпнеха
от нега
при досега на вятъра.

Видях я и в ония светли сенки,
които хвърля слънцето
върху натрупалия сняг;
видях я в леката вълна,
която гали бреговете
през лятото игриво.

Открих я
в погледа на майката,
запяла тихичко приспивна песен;
в полуотворените кадифени устни на
девойката,
които чакат
любимия да ги целуне.

Но моят поглед
беше прикован
от друг мотив,
тъй прост и непринуден:
„Две едри,
две мазолести ръце
лежат върху разтворените страници
на книга стихове
и си почиват.“

«ПОЕТИЧЕСКИ ИНТЕРНАЦИОНАЛ»